

[Poul Nielson]

hvervsliv kan planlægge for at være med i disse aktiviteter omkring nye indvindingsforanstaltninger.

Og her er det jo, diskussionen om de gamle fund: Anne, Igor, Midt-Rosa og Bo – det er gode navne – burde optage folk noget mere, end de gør. De burde også optage energiministeren mere, end de gør. Det er en meget, meget langstrakt, nølende sagsbehandling, der er tale om, og det giver altså måned efter måned bevillingshaverne frie hænder til at gøre noget, som det ikke er i statens interesse at de gør, i stedet for at man fastholder dem på forpligtelserne i aftalen til at gøre det, som det er i statens interesse at de gør. Jeg mener, at der faktisk er tale om en bedrøvelig tendens til, at man er bange for at træffe de beslutninger, der måske kunne gøre energiministeren mindre populær på Esplanaden, men som til gengæld ville afspejle det, landet klart har brug for.

Jeg er enig med ministeren, når han i et svar til mig siger, at dette er vigtige sager, og at vi skal passe på at lave det sådan, at det bliver rigtigt, osv., men det er ikke en grund til at udskyde behandlingen af disse ting på en måde, som kan give anledning til misforståelser med hensyn til viljen til at holde bevillingshaverne fast på aftalens ord og ånd.

Annelise Gotfredsen (KF):

Fremskridtspartiet giver med sin forespørgsel udtryk for en både forståelig og rimelig interesse for den fremtidige energiforsyning. Jeg er da også enig i, at dette område skal være underkastet rullende planlægning og drøftelse.

Det er jo sådan – det ved vi alle – at der er to ting, der gør debatten vanskelig i dag. Den ene er, at energiministerens redegørelse for energiudviklingen kommer snart, og det ville være rart at have den med i den egentlige debat. Den anden er, at vi meget snart, som ministeren har sagt det, får en redegørelse om første koncessionsrunde. Før disse ting ligger på bordet, er det meget vanskeligt at gå i detaljen med disse spørgsmål.

Regeringens politik – og de konservatives politik – har som den tidligere regerings politik haft som mål at afbøde virkningerne af de høje oliepriser. Den økonomiske vækst kræver billig energi, og derfor må der fortsat søges en spredning af energimulighederne, altså en videreførelse af den flerstrengede

udvikling. Men midlerne må naturligvis tilpasses de reelle forhold, og oliefrigørelsen må ske på en økonomisk forsvarlig måde. Aktiviteter inden for det private initiativ har i lys af markedsmekanismens hårde vilkår tradition for smidighed i omlægningen, og denne smidighed bør der ikke lægges for mange hindringer i vejen for fra det offentlige side.

Jeg vil endnu en gang fastslå, hvor glædeligt det olieprisfald er, som allerede er kommet, og som man kan forvente vil fortsætte. Der er jeg måske ikke helt enig med energiministeren. Vi ved faktisk ikke i dag, hvordan det vil gå; mange økonomer mener helt sikkert, at der vil være et konstant prisfald og en konstant lav oliepris helt frem til årtusindskiftet, og jeg mener, at man må tage dette i betragtning, når man skal træffe beslutning om de kommende energidispositioner.

Vi mener, at olieprisernes fald skal slå fuldt igennem for den enkelte forbruger, også ved mere mærkbare prisfald. Det har forbrugerne krav på. Jeg mener, at det er beklageligt, at der i det største oppositionsparti ikke findes nogen entydig holdning til dette spørgsmål. Således har den tidligere energiminister og den tidligere finansminister givet totalt modstridende oplysninger om ønskerne på dette område. Det må give uro i befolkningen, der naturligvis – den har, som jeg siger, spinket og sparet – har krav på, at dette skal have lov at slå igennem. Det har også positiv betydning for den økonomiske situation.

Der er ofte af socialdemokratiet fremført – og det er da helt legalt – den socialistiske indstilling, at staten skal overtage produktionsmidlerne i samfundet. Man har valgt i den tidligere regerings tid at begynde på energiområdet, og man har udtalt helt klart, at man ønsker, at staten inden for naturgas, olieudvinding, raffinaderi, distribution osv. skal gå ind i dette.

Regeringen har ingen intentioner, og vi har ingen intentioner i den retning. Vi mener, at private har erfaringen og det økonomiske ansvar og risikoen, og vi ønsker ikke nogen opbygning af statslige energigiganter.

Oliehandel hviler i det store og hele på privat import bortset fra den »klokkerene« aftale, som jo nu heldigvis er overstået, og som har været direkte tabgivende for flere